

# מעשה למעשה

• ישראל למברגר •



- (1) רבי עמרם בלוי, לוחם-השבת הירושלמי?
- (2) רבי צבי כגן, לוחם-השבת הבני-ברקי?
- (3) רבי דב סוקולובסקי, מייסד 'מזהירי-שבת'?

## מעשה:

בכל ערב-שבת-קודש הייתי מתלווה אל הסבא, בדרך לתפילה בבית הכנסת - שם שימש כרב. המתפללים היו קשורים אליו בעבותות אהבה, ועבורם היה זה מפגש מרגש בכל שבוע מחדש.

לאחר התפילה היה חזר לכיתו שבשכונת 'משכנות' בירושלים, מלווה במספר מתפללים.

באחד מלילות השבת, ואנו צועדים כדרכנו בסמטאות ירושלים, עברנו ליד אחת החצרות, והנה יושבים שם בני משפחה בצורה שאינה תואמת כלל אווירת שבת. ישובים על שרפרפים גמוכים, שותים בירה ומחוללים בקול גדול.

אחד מבני המשפחה, בחור צעיר, אף עמד בחצר ועישן סיגריה, רח"ל. כל הנוכחים שליוו את הרב עצרו את נשימתם. בידיו נורא וחילול שבת באופן מחפיר. כולם ציפו לראות את תגובתו.

סבא היה נסער. כבודו של השבת נרמס! הוא יצא מכליו והחל לצעוק בכאב:

שאבעס!

שאבעס!

איך לא תתביישו לכזות את השבת - וכי קלה היא בעיניכם?!

רק כעבור דקות ארוכות נרגע ופנה לכיוון ביתו.

לפני שנמשיך, חידת טריוויה קצרה:

עם מי לדעתכם התרחש הסיפור, מבין הרבנים הצדיקים הבאים?

## למעשה:

אולי תתפלאו לשמוע שהסיפור התרחש בכלל עם הגה"צ רבי אריה לוי זצוק"ל, המכנה "אבי האסירים", אשר הנעימות והרוגע היו סמל חייו!... [ואגב, רבים ממתפללי בית הכנסת שלו היו בוגרי המחתרות]

מי שהתלווה אליו לאותה תפילה היה נכדו, הרב הגאון רבי דוד (בהגדר"ב) לוי שליט"א (רב כנתיא) שהסביר: סבא כמוכן לא היה "פשרן" כי אם "גאון בחינוך". הוא ידע לזהות על כל אדם באשר הוא - איזו צורה תשפיע עליו לקבל את התוכחה. ישנם כאלו שיש ללכת אתם ברוגע ובנעימות, ויש כאלו שזקוקים לתקיפות.

כל כך היה אוהב רבי אריה את השבת, וכל כך קנאי לתורת השם, עד שהיה מוכן להיתפס בעיני הבריות כ"מי שאיננו מספיק קנאי" כאשר ידע שזו הדרך שתשפיע ותגרום כבוד שבת. אך כאשר זיהה שההשפעה תיעשה דווקא בדרך של תקיפות - היטיב לעשות זאת, ובאופן המעולה ביותר - והא ראיה:

במוצאי אותה שבת, הגיעו כל בני המשפחה המתוולדת והיא מחצצר, למעונו של הסבא אשר קיבל אותם בסבר פנים יפות, והסביר להם את מעלת השבת. ולא עוד: הבחור הצעיר הבטיח בדמעות שלא יעשן יותר בשבת קודש וקיבל את ברכתו... [נשלח ע"י הרב"ג מ.ו. שליט"א]